

F. t. l. vedr. straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven

svares af de gældende danske regler om konfiskation, frakendelse af retten til at udøve virksomhed og udvisning. Der er derfor ikke behov for lovændringer på dette område.

Rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3, forpligter som nævnt hver medlemsstat til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de handlinger, der er nævnt i artikel 1 i rammeafgørelsen, kan straffes med fængsel indtil 8 år, når de i bestemmelsen opregnede skærpende omstændigheder foreligger.

Straffelovens § 125 a indeholder ingen opregning af, hvad der forstås ved skærpende omstændigheder. Ifølge bestemmelsens forarbejder beror det således på en samlet helhedsvurdering, men det er en forudsætning, at menneskesmuglingen sker for vindings skyld. Som eksempel nævnes i den forbindelse, at der foreligger skærpende omstændigheder, hvis der er tale om organiseret eller professionel menneskesmugling.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det rigtigst i selve lovteksten nærmere at angive, i hvilke tilfælde der må anses navnlig at foreligge skærpende omstændigheder. Det foreslås derfor at fastslå udtrykkeligt i bestemmelsen, at det er en forudsætning for bestemmelsens anvendelse, at menneskesmuglingen sker for vindings skyld. Herudover foreslås det at tilføje et nyt punktum, der angiver de to eksempler på forhold, som taler i skærpende retning, og som er nævnt i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 3.

Det drejer sig for det første om tilfælde, hvor menneskesmuglingen er foregået på en sådan måde, at personer er blevet udsat for livsfare. Eksempelvis kan det efter omstændighederne være den situation, at menneskesmugleren transporterer mennesker i lastrum uden udluftning. I tilknytning hertil bemærkes, at der vil kunne straffes både efter straffelovens § 125 a og straffelovens § 241 om uagtsomt manddrab, hvis en person omkommer i forbindelse med en menneskesmugling, og dette kan tilregnes menneskesmugleren som uagtsomt.

For det andet drejer det sig om tilfælde af mere systematisk eller organiseret menneskesmugling. Der kan f.eks. være tale om aktiviteter udført af en kriminel organisation som defineret i EU's fælles aktion af 21. december 1998 (EFT L 351 af 29. december 1998, s. 1).

Det foreslås endvidere, at strafferammen i straffelovens § 125 a forhøjes fra fængsel indtil 4 år til fængsel indtil 8 år, hvilket vil svare til det krav, der er opstillet i EU-rammeafgørelsen. Justitsministeriet finder således – henset til den alvor, hvormed menneskesmugling under skærpende omstændigheder bør bedømmes – ikke anledning til at anvende undtagelsesbestem-

melsen i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 4, hvorefter medlemsstaterne kan begrænse sig til en strafferamme på op til 6 år.

Det bemærkes, at en person, der foretager menneskesmugling med henblik på seksuel udnyttelse af børn eller udnyttelse af en voksen til prostitution, til lige efter omstændighederne vil kunne straffes for medvirken mv. til andre strafbare forhold, herunder f.eks. straffelovens § 222 om seksuelt misbrug af børn, §§ 228, 229 om rufferi og inden bagmandsvirksomhed i forbindelse med prostitution, § 230 om anvendelse af børn som pornografiske modeller eller § 235 om udbredelse af børnepornografi.

Rammeafgørelsens artikel 2 om juridiske personers ansvar kræver ikke lovændringer. Juridiske personer kan allerede i dag straffes for deltagelse i menneskesmugling, jf. pkt. 6.1.1. ovenfor om udlændingelovens § 61 og straffelovens § 306. Dette ansvar går videre, end hvad der følger af rammeafgørelsens artikel 2, da ansvaret efter dansk ret ikke begrænses til handling begået af personer med en ledende stilling.

Med hensyn til bestemmelsen i rammeafgørelsens artikel 4 bemærkes, at Danmark i medfør af artikel 4, stk. 2, i rammeafgørelsen agter at afgive en erklæring om, at Danmark i de i artikel 4, stk. 1, litra b), omhandlede tilfælde (egne statsborgere) betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået (dobbelt strafbarhed).

Som omtalt i pkt. 6.2 forpligtes medlemsstaterne herudover i artikel 4, stk. 1, litra c), til at sikre straffemyndighed med hensyn til lovovertrædelser omfattet af rammeafgørelsen, når lovovertrædelserne er begået på vegne af en juridisk person, der er etableret på medlemsstatens område.

Justitsministeriet har overvejet, om forbeholdsgangen i artikel 4, stk. 2, også bør udnyttes for så vidt angår disse situationer, som synes at omfatte forhold, der kun har en meget begrænset tilknytning til Danmark. Ved gennemførelse i dansk lovgivning af EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor (lov nr. 228 af 4. april 2000) blev et sådant forbehold taget over for en tilsvarende jurisdiktionsbestemmelse i den fælles aktion.

Det kan oplyses, at Justitsministeriet har besluttet, at der skal nedsættes et jurisdiktionsudvalg, som skal foretage en generel gennemgang af straffelovens bestemmelser om jurisdiktion (straffemyndighed).

På den baggrund har Justitsministeriet på nuværende tidspunkt fundet det rigtigst, at der tages et forbehold over for den nævnte jurisdiktionsbestemmelse i artikel 4, stk. 1, litra c). Det vil indebære, at straffelo-